

Arrest

nr. 207 869 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vijfde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk zijn betrokkenheid en die van zijn familie bij de Bangladesh Nationalist Party (BNP) waardoor hij en zijn familie problemen kennen met de Awami League (AL).

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 89 858 van 16 oktober 2012 omdat zijn asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is en verzoeker geen elementen aanbracht waaruit zou blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Van zijn volgend verzoek om internationale bescherming nam verzoeker vrijwillig afstand op 26 november 2014.

In het kader van verzoekers tweede, derde en vierde volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen telkens beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende enkel een beroep in tegen de beslissing genomen in het kader van zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming, dat werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 179 936 van 21 december 2016. Tegen de overige beslissingen ging verzoeker niet in beroep waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidig vijfde volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af -zo verklaart hij o.a. dat zijn huis in brand werd gestoken door mensen van de Awami League en dat het leven van zijn moeder hierbij maar op het nippertje kon worden gered- en legt hij volgende documenten neer: 6 foto's van een afgebrand huis, 2 foto's van zijn moeder haar verwond been, een brief van zijn advocaat en een geheugenkaart met hierop een video waarop een afbrandend huis te zien is. Verzoeker herhaalt zijn vrees om bij een terugkeer naar Bangladesh te worden vermoord door de mensen van de Awami League en door de Bengaalse politie omwille van de vele valse klachten die sinds 2006 tegen hem en zijn familie lopen.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter -en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot die stukken wordt vastgesteld, namelijk: "Overigens staft u ook de beweerde nieuwe problemen niet. Immers de stukken die u ter ondersteuning van uw verklaringen neerlegt zijn noch inhoudelijk, noch vormelijk bewijskrachtig. Namelijk foto's noch een video bieden enige context noch het bewijs van waar dit afgebrande huis ligt, van wie het is, noch van hoe, wanneer, en door wie het zou zijn vernield. Voor wat betreft de foto's van uw moeder blijkt evenmin wat er is gebeurd en zelfs van wie de persoon op deze foto is. Overigens stipt het CGVS aan dat u bij uw vorige asielaanvraag verklaarde dat haar voet werd gebroken, terwijl op de

foto's een verwond been is te zien. Inhoudelijk voegen deze stukken dus niets toe aan uw verklaringen, te meer ze incidenten zouden betreffen die zich in Bangladesh afspeelden zonder dat u er toen verbleef. Overigens legt u geen documenten neer die erop kunnen wijzen dat er effectief arrestatiebevelen bestaan tegen uw familieleden."

Verzoeker werpt evenmin een ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal aan het voorgaande toevoegt dat "In het licht van eventueel later toegevoegde documenten, kan hierbij ten overvloede gewezen worden op het feit dat u er in uw eerdere asielaanvragen niet voor terugdeinsde weinig authentieke documenten neer te leggen. Daarnaast verwijst het CGVS opnieuw naar informatie, toegevoegd aan uw administratieve dossier, waaruit blijkt dat in Bangladesh gemakkelijk, eventueel via corruptie, valse en/of vervalste documenten kunnen worden verkregen, waaronder ook rechtbankdocumenten. Aldus is de bewijswaarde van Bengaalse documenten reeds relatief. Ten slotte legt u nog steeds geen enkel identiteitsstuk neer ter staving van uw beweerdde identiteit. Dit is nochtans een essentieel element in elke procedure en dus ook in de asielpcedure. U werd van bij aanvang van uw procedure gewezen op het belang van documenten, in het bijzonder identiteitsdocumenten. Bovendien liet u in het kader van uw eerste asielaanvraag optekenen in Bangladesh over een identiteitskaart te beschikken. Deze zou zich gewoon bij u thuis bevinden. U legde deze identiteitskaart evenwel nog steeds niet voor. Ook hierdoor wordt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd." (eigen onderlijning)

Verzoeker voert voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar zesde verzoek om internationale bescherming wel degelijk nieuwe stukken heeft ingediend en dat deze haar verklaringen kunnen bevestigen. Verzoekende partij wijst erop dat haar vorige verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd omdat zij haar verklaringen en vrees niet kon staven. Nu legt zij wel documenten neer die niet zomaar van tafel kunnen worden geveegd. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal haar aanvraag te streng heeft behandeld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het op zeer algemene wijze volharden in de bewijswaarde van de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 juni 2018 opgenomen grond formuleert.

Zo verwijst verzoekende partij op algemene wijze naar de door haar bij haar huidig vijfde volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, doch ze laat geheel na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 6 juni 2018 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter -en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot die stukken wordt vastgesteld, namelijk: “Overigens staft u ook de beweerde nieuwe problemen niet. Immers de stukken die u ter ondersteuning van uw verklaringen neerlegt zijn noch inhoudelijk, noch vormelijk bewijskrachtig. Namelijk foto’s noch een video bieden enige context noch het bewijs van waar dit afgebrande huis ligt, van wie het is, noch van hoe, wanneer, en door wie het zou zijn vernield. Voor wat betreft de foto’s van uw moeder blijkt evenmin wat er is gebeurd en zelfs van wie de persoon op deze foto is. Overigens stipt het CGVS aan dat u bij uw vorige asielaanvraag verklaarde dat haar voet werd gebroken, terwijl op de foto’s een verwond been is te zien. Inhoudelijk voegen deze stukken dus niets toe aan uw verklaringen, te meer ze incidenten zouden betreffen die zich in Bangladesh afspelen zonder dat u er toen verbleef. Overigens legt u geen documenten neer die erop kunnen wijzen dat er effectief arrestatiebevelen bestaan tegen uw familieleden.”

Verzoeker werpt evenmin een ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal aan het voorgaande toevoegt dat “In het licht van eventueel later toegevoegde documenten, kan hierbij ten overvloede gewezen worden op het feit dat u er in uw eerdere asielaanvragen niet voor terugdeinsde weinig authentieke documenten neer te leggen. Daarnaast verwijst het CGVS opnieuw naar informatie, toegevoegd aan uw administratieve dossier, waaruit blijkt dat in Bangladesh gemakkelijk, eventueel via corruptie, valse en/of vervalste documenten kunnen worden verkregen, waaronder ook rechtbankdocumenten. Aldus is de bewijswaarde van Bengaalse documenten reeds relatief. Ten slotte legt u nog steeds geen enkel identiteitsstuk neer ter staving van uw beweerde identiteit. Dit is nochtans een essentieel element in elke procedure en dus ook in de asielprocedure. U werd van bij aanvang van uw procedure gewezen op het belang van documenten, in het bijzonder identiteitsdocumenten. Bovendien liet u in het kader van uw eerste asielaanvraag optekenen in Bangladesh over een identiteitskaart te beschikken. Deze zou zich gewoon bij u thuis bevinden. U legde deze identiteitskaart evenwel nog steeds niet voor. Ook hierdoor wordt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd.”

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van enkele algemene opmerkingen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 6 juni 2018 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS